

[Ebba Strange]

skere. Spørgsmålet er, hvordan man skaber denne ligestilling, og det gør man efter vores mening ikke ved ligebehandling. Her er vi altså inde på en sprogbrug og nogle ords brug, som også har været fremme her i debatten, og som vi måske kan vende tilbage til i anden omgang.

Vi mener, at de to grupper, danskerne og udlændingene, har væsensforskellige forudsætninger, og derfor skal de behandles forskelligt, hvis de skal have ligestilling. Vi må se i øjnene, at hvis de grupper, der har slået sig ned i Danmark, skal trives her, så skal de have mulighed for at udvikle deres egen kultur, samtidig med at de modtager de samme tilbud som den danske befolkning i øvrigt. Det er klart, at det giver nogle konsekvenser, og jeg skal nævne nogle af de konsekvenser, det efter SFs mening får.

For det første at børn må kunne navngives med navne, der hører deres forældres kultur til, og ikke kun med kristne, nordiske navne. Børn må have ret til modersmålsundervisning. Der er blevet talt en del om undervisning, og jeg mener, det er vigtigt, at man i undervisningsministeriet ser på de seneste undersøgelser af disse ting. Der er noget, der tyder på, at man skal vente med at give fremmedsproglig undervisning, det vil i dette tilfælde sige danskundervisning, indtil omkring 10 års alderen, hvor der er oparbejdet et begrebsapparat på modersmålet, som gør det muligt, ikke at blive dobbelt halvsproget, som det er blevet kaldt i debatten, men at blive faktisk tosproget.

Derudover må der være tilbud om danskundervisning i arbejdstiden for alle udlændinge, for de er ikke vant til at gå hjemmefra om aftenen, og derfor er det ikke sikkert, at de kommer til den frivillige undervisning, der tilbydes.

Der bør ydes bedre støtte til kulturelle arrangementer for børn fra andre kulturer, til indvandrerorganisationerne, til deres tidsskrifter og til informationsmateriale over et helt bredt spektrum. Vi kunne læse i Politiken i går, hvordan informationen omkring svangerskab og fødsel var for dårlig over for indvandrerkonerne.

Tolkeproblemet må løses i alle de forbindelser, hvor indvandrerne har brug for det.

Og så mener vi altså fra SFs side – det er nok noget af det, vi kommer til at drøfte – at der bør oprettes selvstændige informations-

kontorer, der også tager sig af opholds- og arbejdsproblemer for fastboende udlændinge. Den sammenblanding, der sker hos tilsynet med udlændinge, af tilfældige gæsters kriminelle problemer og fastboende menneskers mere menneskelige og sociale problemer opleves af de fastboende som ydmygende, og de ønsker selv at få løst de ting fra hinanden.

I det hele taget mener vi, at næste gang der skal nedsættes et eller andet udvalg, fuldstændig ligegyldigt hvad det er for et, som skal beskæftige sig med disse problemer, skal udlændingene være repræsenteret.

Vi mener, at mennesker, der har opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, skal have ret til samme sociale ydelser som danskere.

Vi mener også, at man bør overveje, om vi er for strenge med vores tildeling af dansk indfødsret, om vi muligvis skulle ændre den almindelige 7 års regel til en 5 års regel.

Og så er der hele spørgsmålet om udvisning. Vi har i SFs folketingsgruppe ikke lagt os fast på nogen løsning af dette problem, men vi må vende os imod de mange udvisninger, der er foregået på et grundlag, som efter vores mening har været for hårdt rent menneskeligt. Begår man kriminalitet her i landet, bliver man jo straffet. Hvis man derudover bliver udvist, er det en ekstra særstraf, og den mener vi man skal være meget varsom med at lægge på andre mennesker.

Vi mener, at udvisning i det hele taget skal bruges med meget stor varsomhed, når mennesker har været her i et års tid eller derover, sådan at man ved, at nu er det mennesker, der vil blive her.

Det er på høje tid, at vi tager hele indvandrerproblemet alvorligt. Det er ikke udlændinge, der misbruger de danske systemer. Tværtimod tyder alt på, at de bruger dem mindre end danskerne. Indvandrerne har været med til at gøre Danmark rigere, og indvandrerne kan betyde en kulturel berigelse af Danmark, men forudsætningen for, at det sker, er, at der gives den danske befolkning en reel information om indvandrerne faktiske forhold, og her kommer både radio, fjernsyn og dagspresse ind i billedet.

Racistiske følelser trives bedst blandt mennesker, der i stedet for reelle oplysninger bliver fyldt med usandheder og myter om folk, der er anderledes.